

Rímska aféra

Láska, ktorá sa nedá zastaviť.
Tajomstvo, ktoré sa nedá udržať.

KAREN SWAN

AKTUELL

Rímska aféra

Karen Swan je spisovateľka, ktorej romány sa umiestnili v prvej päťke rebríčka bestsellerov *Sunday Times*. Napísala jedenásť ďalších kníh, ale píše v podstate celý život. Predtým pracovala ako redaktorka v módnom priemysle, ale čoskoro si uvedomila, že radšej vymýšľa romány. Okrem toho rada nakupuje. Je vydatá, má tri deti a žije vo východnom Sussexe.

Nájdete ju na www.karenswan.com
alebo na Instagrame @swannywrites,
Twitteri @KarenSwan1
a Facebooku @KarenSwanAuthor.

Rimska aféra

KAREN SWAN

AKTUELL

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu, sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovať, spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmov a ani inými metódami použitia elektronických systémov ukladania do pamäte.

Táto kniha je fikcia. Všetky postavy, mená, charaktery, miesta a udalosti sú dielom autorovej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, s obchodnými záležitosťami, udalosťami alebo miestami je celkom náhodná.

Karen Swan: Rímska aféra

Z anglického originálu The Rome Affair, ktorý vydalo vydavateľstvo Pan Books, an imprint of Pan Macmillan, London, UK.

Copyright © Karen Swan 2017

All rights reserved.
Všetky práva vyhradené.

Translation © Diana Ghaniová 2025

Cover design © Pan Macmillan Art Department
Cover images: Woman © Ohh Couture
Cover images: Vespa © jenm.photography/Gallery Stock
Cover images: Backround © Shutterstock

Jazyková redakcia: Ivana Fábryová
Sadzba a zalomenie: Samuel Ryba – Design Ryba

Tlač: FINIDR, s.r.o., Český Těšín, Česká republika

Vydal AKTUELL vydavateľstvo, s.r.o., Bratislava, Slovenská republika
Slovak edition © AKTUELL 2025

ISBN 978-80-89873-75-3

*Venujem Wolovi,
ktorý v skutočnosti stojí za touto knihou.*

Prológ

Rím, november 1989

„Miláčik?“

Zaklopal na dvere a naťahoval uši, aby zachytil obvyklé zvuky svojej manželky v jej izbách – vodu odtekajúcu z vane, tiché „ťuk“ otvárajúcich sa a zatvárajúcich sa dverí skrine, jej jemné hmkanie, keď sa obliekala. „Elena?“

Počkal ešte chvíľu a potom vošiel dnu. Závesy boli odhrnuté, bočné lampy rozsvietené a na posteli po nej zostala drobná priehlbina a trocha vyležané vankúše.

Usmial sa a chcel zatvoriť dvere, no vtom jeho pohľad upútal predmet, ktorý bol navrhnutý tak, aby si ho ľudia všimli. Namiesto toho, aby cúvol, podišiel k toaletnému stolíku a vzal ho do ruky. Prsteň bol ešte teplý. Palcom pošúchal drahokamy, pritisol si ho na pery a zľahka ho pobožkal. Určite si ho zabudla nasadiť po kúpeli, pomyslel si, strčil si ho do vrečka a povedal si, že sa pôjde pozrieť do knižnice.

Určite je...

Malá biela obálka bola ukrytá pred jeho zrakom pod miskou na prstene. Za normálnych okolností by si ju nevšimol, ale hrubý kryštál pôsobil ako zväčšujúce sklo a ten rukopis by spoznal kdekoľvek. Vytiahol odkaz z úkrytu a prerývane sa nadýchol. Keď si ho prečítal, pochopil.

A potom sa rozbehol.

Prvá kapitola

Rím, júl 2017

„Napísala, že *jantárové svetlo a vrabce*,” povedal Matteo a odložil mobil naspäť na stôl.

„To sa ti na tomto meste páči najviac?” opýtala sa neveriacky Alessandra.

„A má viac lajkov ako takmer všetky ostatné príspevky!” zasmia sa Cesca a vystrela dlane k hviezdám. „Čo ti poviem.”

„Ja vám môžem povedať, že väčšina ľudí by napísala Koloseum, Forum alebo Panteón,” prehodila uštipačne Alé. „Dokonca aj predavači ruží na Španielskych schodoch sú v užšom výbere, ale malé hnedé vtáky, ktoré zobú z tanierov?”

„Ach, ale väčšina ľudí nemá predstavivosť. Odmietam písať samé klišé. Možno preto sa im môj malý blog tak páči.”

„Nie je až taký malý,” namietol Matteo. „Tvoj počet sledovateľov rastie tak rýchlo, že ti čoskoro budú klopať na dvere záujemcovia o spoluprácu, a práve tam sa skrývajú veľké peniaze.”

„Hej? Mohli by si trocha švihnúť...” prehodila Cesca.

Bola však pravda, že Rímska aféra – jej internetová pocta do domu antického sveta, *pecorina a la dolce vita* – sa nejako dostala do kolektívneho vedomia. Bola nadšená a zároveň ohromená jej rastúcou popularitou. Odkedy pred siedmimi mesiacmi s malou dušičkou zverejnila prvý príspevok, našla svoj štýl a zamýšľala sa nad všetkým od medových plástov z Aventínskeho pahorka až

po obľúbené obchodíky so starožitnosťami. Písala aj anekdoty z prehliadok, ktoré robila v rámci práce.

Guido sa usmial a jeho opálená hlava sa zaleskla pod zlatisto žiariacimi lampášmi. „No, už je aspoň jasné, prečo si nemohla pokračovať ako doteraz. Od nikoho, kto si v Ríme všima svetlo, sa nedá očakávať, že zostane pracovať v suchom svete britského súdnictva.“

„Ďakujem, Guido,“ povedala Cesca a nadvihla pohár. „Na to si pripijem.“

Všetci sa k nej pridali, dopili grappu a s uvoľnenými úsmevmi sa uvelebili na miestach. Končila sa ďalšia nádherná noc, horúci vzduch klesal ako ospalé viečka a vôňa jazmínu presýtila vzduch. Bruchá mali plné cestovín a rýb. Všetky stoly v reštaurácii na nádvorí boli obsadené. Bolo už po desiatej, ale to bolo v Ríme ešte skoro a v poslednom čase zvyčajne aj pre ňu.

„Čo teraz? Pôjdeme do Zizi?“ opýtala sa Alé, oprela sa dozadu a stiahla si čierne vlasy do chvosta. Jej holé štíhle ruky zvýrazňovalo kaki tielko. „Dnes večer hrá tá kapela. Viete, tá, čo sme videli v júni na festivale Rock in Roma.“

„S tou peknou speváčkou?“ Matteo sa zatváril zaujato – ako vždy, keď bola témou príťažlivá žena.

„No, mne sa ten spevák páčil,“ zasmiala sa Alé a pustila si vlasy na plecía. „Úprimne povedané, netušila som, že máš slabosť na brady.“

Všetci sa rozosmiali a Matteo sklonil hlavu, keď mu hodili pár servítok. „Myslel som, že hovoríte o...“

„Viem, o tých troch sestrách.“

„Poďme do Zizi,“ súhlasil Guido. On mal slabosť na brady. „No, so mnou nepočítajte.“ Cesca sa načiahla po taške pri nohách. „Mám skupinu o šiestej, takže musím vstávať o piatej.“

„To je hrozné.“ Alé sa zamračila a sledovala, ako Cesca berie účet z taniera a počíta svoj podiel, pričom mlčky pohybuje perami.

„Ani nehovor.“ Cesca prevrátila oči. „Nanešťastie, nájom sa sám nezaplatí.“

Alé sa uskrnula. „Nemôžem uveriť, že za to, že bývaš v tom byte, neplatia oni tebe!“ zažartovala a lenivo, napoly koketne sa usmiala na čašníka, keď sa vrátil s ďalšou rundou digestív.

„Ďakujem pekne. Podľa mňa je očarujúci. Mali by ste vidieť, čo by ste si mohli za tie isté prachy prenajať v Londýne. Tu je aspoň všetko...“ Cesca sa zamračila. „Ako sa povie *malebné*? Viete, malé, roztomilé a staré?“

Všetci jej to jednohlasne preložili.

„Okej, presne také.“ Prikývla a prehrabávala sa v kabelke, pričom si želala, aby jej taliančina bola aspoň spolovice taká dobrá ako ich angličtina. Možno keby trvala na tom, aby sa s ňou rozprávali len po taliansky, mohla by sa trocha zlepšiť, ale tušila, že by sa spolu tak často nesmiali a nemali by ani spolovice toľko zábavy.

„Vravela si, že ti v spánku prebehol po tvári šváb,“ pripomenula jej Alé a striaslo ju.

„Iba raz. A to hneď v prvý týždeň. Myslím, že som ich už odplašila.“

„A keď prechádzaš krížom cez miestnosť, blikajú svetlá,“ dodal Matteo. „A podľa mňa máš jediný funkčný čiernobiely televízor v celej krajine.“

„V celej Európe,“ opravil ho Guido.

Matteo naňho pozrel. „Presne tak.“

„Byt navyše smrdí koňmi,“ dodala Alé a pokrčila nos.

„Nič, čo sa nedalo vyriešiť vonnou sviečkou a mali by ste vedieť, že tá čiernobiela telka je dizajnérska záležitosť – rovnako ako Guidovo remeselné pivo a hipsterská brada,“ dodala s úsmevom a láskyplne ho pohladkala po spomínanej brade, akoby bol Guido írsky teriér. Nikdy ho nevidela bez nej a nevedela si ho predstaviť hladko oholeného. Bolo by to, ako vidieť ho nahého. „Okrem toho je v ňom aj vaňa...“

„Fuj!“ Matteo vystrúhal grimasu. „Čo je to za anglickú posadnutosť ležať vo vlastnej špinavej vode?“

„Je to príjemné! Chcela by som vidieť, ako by si prežil anglickú zimu. Na univerzite bol kúpeľ občas jediným spôsobom, ako sa zohriať.“ Zhlboka sa nadýchla, keď videla ich usmievavé tváre.

Tešili sa, že sa s nimi doťahuje. „Okrem toho, aj tak nikto z vás nežije v strešnom byte.“ Odula pery a ostatní sa rozosmiali.

„Zostaň ešte. Aspoň na jeden drink,“ prosila Alé.

„Fakt nemôžem,“ odvetila Cesca a sklonila sa, aby všetkých pobozkala. „V poslednom čase som pričasto pokúšala šťastie a viete, aká som ráno.“

„Kiežby som to vedel,“ uškrnul sa Matteo a vystrel ruky, aby ukázal svoje pôsobivé svaly.

„Si nenapraviteľný,“ uškrnula sa. „Tú prácu však naozaj potrebujem. Mám diery v topánkach od toľkého chodenia a nemôžem si dovoliť nové.“ Na dôkaz zdvihla nohu a ukázala im ošúchané žlté plátenky značky Converse.

„Ale k večeri si zjavne môžeš dovoliť víno,“ podotkol Guido a prevrátil najbližšiu prázdnu fľašu.

„Pravdaže. Priority, zlatko,“ zažartovala.

„Myslel som, že tvoje topánky majú byť také,“ poznamenal Matteo a premeral si ich. „Aj všetko ostatné, čo nosíš, sa rozpadá.“

„Hej! Len preto, že ty nemáš oko na *vintage* kúsky...“ ozvala sa solidárne Alé. „Myslíš, že ak to nie je novučičký Gucci, určite je to odpad.“

Matteov pohľad padol na dierku na boku Cescinej bielej bavľenej eduardovskej blúzky. Zakryla ju rukou. „Skrátka, mám ju rada,“ zasmiala sa a z operadla stoličky si vzala (naozaj trochu vystrapkaný) slamený klobúk. Nasadila si ho a všetkým poslala vzdušné bozky. „Majte sa, *amigos*. Ste najlepší. Zavolajte mi!“ S úsmevom im zamávala a pri odchode počula, ako hlasy jej priateľov prehlušujú tichý šum v reštaurácii. Pokračovali v rozhovore o klube.

Cesta domov nebola dlhá. V Ríme nebolo nič ktovieako ďaleko. Prešla cez námestie Piazza San Cosimato s trhovými stánkami prichytenými reťazami, pripravenými na ráno, a vkročila do bludiska úzkych kľukatých uličiek. Fasády budov sa postupne strácali pod košatým jazmínom a brečtanom. Všade boli davы ľudí, stoly pritlačené k stenám, aby tadiaľ mohli prejsť letiskové limuzíny, skútre uložené v hustých radoch ako domino. Z každého otvoreného okna vychádzala hudba.

Jej byt vo štvrti Centro Storico, ukrytý v spleti kľukatých uličiek medzi námestiami Piazza Navona a Campo de' Fiori, síce nebol na vychytenej adrese ako byty jej priateľov v Trastevere, kde sa v nočných baroch a pop-up reštauráciách stretávali umelci, dizajnéri a hipsteri – a možno sa ako jediná zaslúžila o zníženie priemerného veku obyvateľov o štyridsať rokov –, ale nachádzal sa v centre mesta, takže mala blízko do práce. V poslednom čase nachodila v práci tak veľa, že posledná vec, po ktorej túžila, bola ďalšia pešia túra len preto, aby sa dostala domov.

Okrem toho nikdy nekráčala s davom a nešlo len o *vintage* šaty od hlavy po päty. Ako tinedžerka počúvala Patti Smithovú a Carly Simonovú, zatiaľ čo všetci ostatní boli hotoví z kapely McFly. Rýchlo sa zmierila s tým, že jej kučeravá medová (no dobre, ryšavá) hriva sa nikdy nepoddá žehličkám na vlasy, a pri výške stosedemdesiatosem centimetrov bola privysoká na to, aby sa ukryla v dave. Takže áno, v jej byte síce boli šváby a pochybné elektrické rozvody, ale aj pôvodné tyrkysové kuchynské obkladačky zo šesťdesiatych rokov a plechová vaňa. Z maličkkej strešnej terasy – sotva väčšej ako jej stôl – bol výhľad na strechy a najmenej sedem kostolných veží (rada sledovala zvony, ktoré v nedeľu ráno zvonili každý v inom rytme). Azda najlepšie zo všetkého bolo, že byt sa nachádzal na obzvlášť maličkom a tichom námestí pri Piazza Angelica, na ktorom bolo všetko, čo potrebovala: tmavá *osteria* v jednom kúte, pizzeria hneď oproti a najlepšia rímska pekáreň hneď pri jej byte. Pri *osterii* rástol košatý figovník a uprostred námestia sa týčil starobyľý olivovník, ktorého konáre sa hojdali vo vetre ako hula tanečnice. Keď ho prvýkrát uvidela, cítila sa ako doma.

Úzke uličky cestou občas vyústili do námestí. Nad hlavou sa jej rozprestierali malé obdĺžniky oblohy a striebřitý mesačný svit zdobil spiace ulice. Nohy v ošúchaných teniskách ticho kráčali po dlažbe, hlavu mala plnú zajtrajšej prehliadky a príbehov, ktoré potrebuje mať poruke, ak chce odviešť kus dobrej práce. Ešte stále si nezvykla, že je tu a robí toto. Starý život jej pripadal ako vzdialený sen, ako príbeh, ktorý jej porozprával niekto iný, a nie ako niečo, čo jej kedysi patrilo, čo sa jej týkalo, čo ju určovalo.

Odbočila na svoje malé námestie Piazzetta Palombella a prešla popri reštaurácii Osteria Antico, v ktorej bolo vždy plno, aj keď neprijímali rezervácie, nepodávali žiadne špeciality a nemali ani jedálne lístky – skrátka, dostali ste to, čo uvaril *signor* Accardo a čo vám priniesla jeho manželka. Keď Cesca prechádzala okolo, zdvihla ruku na pozdrav *signore* Accardovej v tradičnej dlhej čiernej zástere, ktorá niesla taniere naspäť do kuchyne.

Na opačnej strane námestia sa nachádzala Francova pizzeria, pred ktorou stál zvyčajný rad ľudí. Ich hlasy a výkriky stúpali a klesali, zatiaľ čo vnútri sa šikovne vyhadzovalo do vzduchu cesto a plamene pece na drevo vrhali na ulicu gladiátorské svetlo. Pizzeria patrila Francovi Lucianovi, *pizzaiolovi* tretej generácie, ale teraz ju viedlo jeho šesť synov, ktorí boli rovnako dôležitou súčasťou predstavenia ako slávne Lucianovo cesto. V kuchyni sa takmer nedali rozoznať – všetci mali tmavé vlasy, biele zuby, hnedé oči a olivovú pleť, rovnaký odev a vykrikovali, mávali rukami, strkali sa, obchádzali a tancovali okolo seba – a Cesca sa rozhodla, že taliansky jazyk zvládne, skôr ako sa naučí ich mená. Pracovali inštinktívne a s trojmetrovými lopatami na pizzu zaobchádzali nesmierne obratne. Netušila, že výroba pizze je taká virtuózna zručnosť, až kým neprišla sem a nevidela, ako s remeselníckou zručnosťou miesia, hádzu, točia a obracajú pizzové základy, pričom v priliehavých bielych tričkách napínajú bicepsy.

Francov najstarší syn Ricci si ju všimol, keď vynášal jeden z košov, a zdvihol ruku na pozdrav. Ona mu zamávala s pocitom vďačnosti, že ju noví susedia prijali medzi seba.

Vyšla po bočných schodoch vedúcich k vchodovým dverám svojho bytu, opatrne obchádzajúc množstvo muškátov v kvetináčoch, ktoré na každom schode rozmiestnila jej domáca, vdova Duttiová, ktorá bývala na prízemí. Už sedem mesiacov sa Cesca každé ráno presne o sedem štyridsať budila na to, ako zametá tieto schody, a dvíhanie kvetináčov jej pripadalo ako taliansky ekvivalent cinkania porcelánu pri raňajkách.

V byte bola zima a tma, na okne viseli starodávne ručne robené čipkové záclony. Otvorila okenice a vpustila dnu vánok,

ktorý rozvíril nehybný vzduch. Podlaha s terakotovými dlaždicami ju príjemne chladila na nohách, keď si vyzula tenisky a bosá prešla cez obývačku spojenú s jedálňou do maličknej tmavej kuchynky. Naliala si pohár vody a pokrájala broskyňu na tanierik. Zapla televízor a prepínala kanály, až kým nenašla reprízu starého seriálu o detektívi Montalbanovi. Vošla do kúpeľne a začala si napúšťať vaňu, čo bol jej každodenný rituál bez ohľadu na posmešky priateľov.

Sadla si na kraj pohovky, pomaly jedla broskyňu a mlčky sledovala prestrelku, zatiaľ čo v pozadí zvuk vody dopadajúcej do plechovej vane vystriedal šplechot. Už dokázala odhadnúť, kedy je hĺbka akurát, a keď ju voda dosiahla, zatvorila kohútiky.

Tanierik s broskyňovou kôstkou odniesla naspäť do kuchyne, hodila ju do koša a opláchla ho. Opatrne ho zdvihla, uvedomujúc si, že vo včerajšej miske s cereáliami zostalo viac mlieka, ako tušila, skôr ako vyškrabala zvyšky, a ponáhľala sa k vchodovým dverám, pričom jej štíhly biceps sa napínal, aby udržal vrece nad zemou. Keď opäť strčila nohy do topánok – neobťažovala sa rozvážovať si šnúrk, takže si len pristúpila zadné okraje –, obrátila sa a naozaj, na dlážke za sebou uvidela veľké biele kvapky mlieka. Zakľala, čo najrýchlejšie zbehla dolu schodmi a zanadávala, keď vrecom prevrátila jeden z kvetináčov a zemina vypadla na schod.

Zabočila doľava do úzkej uličky medzi bytovkou a pekárňou, zdvihla veko veľkého kontajnera a chcela doň rýchlo hodiť vrece. Automaticky pritom zadržala dych, lebo zápach bol vždy nechutný.

Zamračila sa však, keď zbadala niečo na ostatných vreciach na odpadky. Položila to svoje k nohám, siahla dovnútra a vytiahla kabelku. Vyzerala úplne nová a drahá. Bola to listová kabelka z krémovo-sivej kože s drobnou výšivkou nad švami. Cesca nebola módna maniačka, ale aj ona dokázala podľa bambusového zapínania rozoznať, že je to Gucci (v jej starej práci bola šikovná kabelka od svätej trojice – Gucci, Prada alebo Céline – jedným z poznávacích znakov služobne starších advokátok, a zároveň spôsobom, ako vykričať do sveta úspech, keď všetko ostatné ako hodinky, oblek alebo čerstvý melír z kaderníctva Hershesons

zakrývali parochňa a talár). Palcom prešla po koži – bola pružná a poddajná, zrejme jahňacia. Kabelka nevyzerala ako napodobenina ani tak nevoňala, pomyslela si, keď k nej pričuchla a do nosa jej udrela sýta vôňa kože. Prečo je v koži, preboha?

Ihneď si to však uvedomila.

Vykašľala sa na veľké deravé vrece na odpadky pri svojich nohách a otvorila ju. Na rozdiel od jej vlastnej, v ktorej bola kopa hlúpostí, bola táto takmer sklamaním vo svojej striedmosti – kefa na vlasy (bez jediného vlasu), kompaktný púder Chanel Les Beiges, miniatúrna fľaštička parfumu Annick Goutal, kôпка vizi-tiek prichytená striebornou sponou na peniaze... Pozoruhodné však bolo, čo tam *chýbalo*. V kabelke nebola ani peňaženka, ani mobil. Zlodej ju, skrátka, schmatol, vzal, čo potreboval, a pri prvej možnej príležitosti ju zahodil. Keby ho niekto zastavil, bol by to usvedčujúci dôkaz.

Aj bez hotovosti a kreditných kariet to však bola tisíceurová kabelka a bez akýchkoľvek dokladov sa nedala vrátiť majiteľke. Čo teraz? uvažovala Cesca. Mohla by polícia niečo podniknúť alebo si ju má nechať nálezkyňa? Niežeby také niečo vôbec nosila. Kabelka vyzerala, akoby mala patriť žene, ktorá má každý deň účes z kaderníctva, manikúra je podľa nej jeden z pilierov civilizácie a na raňajky sa ozdobí diamantmi. Možno by ju mala predat? Potrebovala peniaze a...

Vtom jej niečo zišlo na um. Nie je v kabelke sériové číslo, podobne ako na rolexkách alebo na autách, vďaka ktorému by sa dala vystopovať majiteľka? Jedna z jej právnických kolegýň vlastnila Hermès Birkin, v ktorej bola malá kartička s rôznymi overovacími číslami. Keby bolo niečo podobné v tejto kabelke, mohla by ju vrátiť. Toto riešenie jej vyhovovalo viac, ako ťažiť z cudzieho nešťastia.

Rozopla bočné vrecko. Zvonku vyzeralo prázdne, ale niečo v ňom bolo. Vytiahla malú zalepenú modrú obálku s ošúchanými okrajmi. Na prednej strane bolo elegantným písmom napísané ženské meno: *Elena*.

Cesca si zahryzla do pery. Bolo to meno ženy, ktorej patrila kabelka, alebo osoby, ktorej písala?

„Buona notte, Cesca.“

Zdvihla zrak a uvidela *signoru* Duttiovú, ako polieva kvety v kvetináčoch pred dverami a dáva rastlinám napiť, keď im už horúčava nespáľuje listy. Na sebe mala tmavomodré domáce šaty, ktoré nosila vždy, nohy obuté v starých sandáloch značky Scholl a drobné natáčky vo vlasoch prichytené sieťkou, aby boli pripravené na zajtrajšok.

„Buona notte, signora,“ usmiala sa Cesca a nevedomky na ňu zamávala kabelkou. Videla, ako na ňu domáca zaostrila – jej kvalita a hodnota boli zjavné aj z diaľky, hlavne pre staršiu ženu s orlím zrakom. „Aha.“ Rýchlo k nej podišla. „Toto som práve našla v koši.“

Signora Duttiová pokrútila hlavou. „Zlodeji,“ zavrčala, odložila krhlu a vzala kabelku, ktorú jej Cesca podala. Hladká svetlá koža ostro kontrastovala so zvráskavenou flakatou pokožkou domácej.

„Áno, žiaľ, vzali všetko cenné. Chýba peňaženka aj mobil... Kabelka však vyzerá dosť draho, takže určite niekomu chýba. A našla som aj toto.“ Ukázala jej list.

Výraz *signory* Duttiovej sa zmenil, keď na ňom uvidela meno.

„Predpokladám, že netušíte, kto by mohla byť Elena?“ Cesca pokrčila nos. „Teda, uvedomujem si, že je to ako...“ Zháčila sa, keď zbadala výraz v tvári staršej ženy: spokojnosť. „Viete?“

Signora Duttiová prikývla, pomaličky zdvihla ruku a vystretým prstom ukázala na svetlomodrý dom na opačnej strane námestia. Okenice mal natreté farbou ovsenej kaše a len na tejto strane muselo byť aspoň dvadsaťštyri okien – šesť na každom zo štyroch poschodí. *Palazzo* v skutočnosti neústilo na toto malé námestíčko, bola sem obrátená len jeho pravá strana. Vchod sa nachádzal na námestí Piazza Angelica za rohom. Za sedem mesiacov, odkedy tu žila, Cesca nikdy nevidela nikoho vchádzať do budovy ani z nej vychádzať. Okenice – aspoň na tejto strane – ostávali vždy zatvorené.

„Býva tam?“

Signora Duttiová prikývla a v tmavých očiach sa jej zračil nečitateľný výraz. „Býva tam.“

Druhá kapitola

Piazza Angelica za ňou bolo posiate svetielkami a rady skútrov stáli vo vojenských formáciách. Mladí Rimania sa zhrčili okolo fontány uprostred námestia, akoby bola ťažiskom, ktoré ich k sebe priťahovalo.

Cesca stála na schodoch pred palácom a počúvala, ako sa zvonček ozýva hlboko v opevnenej budove. Kým stála v jeho tieni s tvárou len niekoľko desiatok centimetrov od jeho múrov, pripadalo jej veľkolepé a pôsobivé, no až smiešne veľké na to, aby to bol súkromný dom a nie jeden z mnohých vládnych úradov, ktoré zvyčajne sídlili v takýchto palácoch. Kto dnes býva v takom dome? Pravdepodobne by sa tam zmestilo aj sto rodín – alebo by sa dalo prestavať na školu či nemocnicu. Niečo hodnotné či užitočné.

Tuhšie zovrela kabelku v ruke a pozrela na horný okraj päťmetrových dverí, kde zbadala bezpečnostnú kameru. Znova odvrátila zrak. Bez typického slameného klobúka si pripadala odhalená, lebo v tomto horúcom meste bez neho chodila len zriedka. Kútikom oka videla *signoru* Duttiovú, ako stojí pri figovníku v kúte námestia, sleduje ju a utiera si ruky do domácich šiat. Jej zvedavosť v Cesce vzbudila ešte väčší nepokoj. Čo môže byť také zaujímavé na tom, že zaklopala na tieto dvere, aby mohla vrátiť ukradnutú kabelku?

Už to chcela vzdať. Obrátila sa k staršej susede a pokrčila plecami, akoby chcela povedať „no, skúsila som to“, keď sa dvere

otvorili a ona sa ocitla zoči-voči mužovi v stredných rokoch v čiernych nohaviciach a krátkom bielom domácom plášti, aký by sa hodil kuchárovi. Mal okuliare s korytnačím rámom a neusmieval sa. Jeho zvláštne hladká tvár bola meravá ako posmrtná maska.

„No?“ Skúmavo pozrel na Cescu a neunikla mu drobná dierka na jej blúzke a ošúchané žlté plátenky. Všimol si aj to, že ich ešte stále nemá poriadne obuté. Hneď vyrástol o pár centimetrov. „Je neskoro. Čo sa deje?“ opýtal sa nepriateľským tónom, keď okamžite neodpovedala.

„Áno, prepáčte,“ odpovedala a uvedomila si, že má pravdu. Určite už bolo po jedenástej, potrebovala si ísť ľahnúť, lebo o necelých šesť hodín mala vstávať. „Myslela som, že by som vám to mala vrátiť radšej skôr ako neskôr.“ Podala mu kabelku značky Gucci.

Muž sa zatváril prekvapene, a potom nahnevane. V nasledujúcom okamihu jej vytrhol kabelku z rúk a schmatol ju za lakeť, až zalapala po dychu. „Nemáš ani potuchy, čo si urobila. Si jedna z nich?“ vyšiel na najvyšší schod a zúrivým pohľadom sa rozhlíadal po bezprostrednom okolí budovy.

„Je-jedna z nich?“ vyjachtala a snažila sa vyslobodiť. Koho hľadá?

„Z gangu.“ Opäť na ňu pozrel, premeral si ju s opovrnutím a otvoreným nepriateľstvom a ešte silnejšie jej stisol rameno. „Z gangu, čo ukradol túto kabelku. Lebo ak si myslíš, že sme takí sprostí a zaplatíme ti odmenu za to, čo si ukradla...“

„Čože? Nie!“ Cesca prekvapila oboch prudkým tónom, keď jej šok ustúpil rozhorčenosti. Myslí si, že ona je zlodejka? Pomýlil si jej *vintage* ošumelý vzhľad s ozajstnou chudobou? „Ako sa opovažujete?! Bývam za rohom a toto som našla v koši,“ vyštekla a vytrhla sa mu. „Moja domáca *signora* Duttiová mi povedala, že v tomto dome býva nejaká Elena, a tak som vám to chcela vrátiť. To je všetko,“ vyštekla, teraz už rozzúrená. „Urobila som vám láskavosť, ale nemusíte mi ďakovať. Bolo mi potešením!“ Podráždene sa odvrátila a dupotala nadol po schodoch.

Prešla sotva päť krokov, keď za ňou zavolať. „Počkajte!“

Obrátila sa a našla ho v polovici schodov s otvorenou kabelkou v rukách. „Prosím, poďte so mnou.“

Čože? Načo? A kam? Ak si myslí, že s ním vojde do domu po tom, čo práve...

Počkať, kam sa podel?

Vybehla naspäť po schodoch a nazrela do tmavej haly. Po mužovi nebolo ani stopy.

„Haló?“ zavolala, a keď nikto neodpovedal, prekročila prah a ozvala sa znova. Rovné chodby sa ťahali šesťdesiat metrov doľava aj doprava. Cesca cítila, ako teplota klesla o dobrých päť stupňov, keď ju obklopili hrubé kamenné múry. Lepkavé mestské teplo zostalo pri dverách a nepokračovalo ďalej. Obzrela sa za seba na stretnutia, ktoré ešte stále prebiehali na námestí, na decká sediace na kraji fontány, tváre osvetlené mihotavou vodnou žiarou. Aspoň ich noc sa stále držala scenára.

Neďaleko začula klopanie topánok, ktoré rýchlo kráčali po dlážke. Náhlivo vykročila za zvukom a zakrátko už utekala po dlhej galérii. Pred sebou na okamih zbadala muža, no potom zabočil za roh.

V behu si všimla len zopár základných vecí: za tých pár sekúnd sa toho nedalo spracovať priveľa, ale jej očiam sprievalkyne neunikli stropné fresky, barokové ozdoby a ohromujúce množstvo renesančných umeleckých diel visiacich na drôtoch na stenách.

Zastala pred kamenným schodiskom za rohom a vybehla po ňom nahor, berúc schody po dvoch. Dýchala s námahou a stúpala nahor z poschodia na poschodie. Hoci nad ňou visel nádherný luster, svetlo bolo tlmené. Zrak mala sklopený, aby sa nepotkla, takže si takmer nevšimla špičky lesklých čiernych topánok, až kým bola takmer pri nich.

„Och!“ zhĺkla, cúvla a cítila, ako ju opúšťa rovnováha. Ruka v bielom rukáve vystrelila a schmatla ju druhýkrát za päť minút, ale tentoraz s celkom iným úmyslom. Muž sa tváril bezvýrazne, keď sa vystrela.

„Tadiaľto.“

Pri chôdzi si zastrčil kabelku pod pazuchu a Cesca – zmätaná týmto zvratom udalostí – musela potlačiť úsmev nad tým absurdným obrazom.

Nasledovala ho cez ďalšie galérie, pričom každá bola ako dlhý úzky salón s okenicami zatvorenými pred svetom na námestí. Všimla si obrazy, aké by sa mohli vystavovať aj v múzeách – Caravaggia, Rafaela, Velázquez, Tiziana. Kráčala po kobercoch upradených z najjemnejšieho hodvábu. Steny mali výrazné odtiene drahých kameňov: boli granátovo-červené, olivovozelené, malachitovo-zelené... Nebol to jej štýl, to ani náhodou, ale aj tak ju to ohromilo. Palác bol vnútri ešte honosnejší, ako naznačoval jeho nenápadný, pomerne triezvy zovňajšok.

Vidieť bolo síce všeličo, ale počuť nebolo nič. Hrubé kamenné steny pripomínajúce múry pevnosti tlmili hlučný krik a smiech z námestia rovnako ako teplo, ale postupne jej do uší doliehali tóny hudby, ktoré jemne plávali v útržkoch po dlhých chodbách ako ryby v prúde rieky. Je to... je to *La traviata*?

Ten muž – Cesca predpokladala, že komorník – zastavil pred zatvorenými dvojíťmi dverami. Obrátil sa a pozrel na ňu. „Počkajte tu.“

Cesca zmätene zažmurkala, keď zmizol vo dverách s kabelkou ešte stále pod pazuchou. Keď sa otvorili a zatvorili, na krátky okamih spoza nich plnou silou udel falzetový hlas.

Cesca sa obrátila na mieste, kývajúc hlavou do rytmu slabej hudby, a rozhliadala sa po tejto „predsieni“ – farba stien by sa dala opísať ako absintovo-zelená, na jednej stene visel veľký portrét kardinála, niekoľko mramorových búst na stĺpoch sa nachádzalo pri druhej a stála tam aj skupina pozlátených kresiel potiahnutých rubínovo-červeným zamatom. Bolo toho priveľa, farby jej pripadali tiesnivé a klaustrofobické. Všetko bolo také ťaživé. Kde je svetlo? Lahkosť? Ech, trocha bavlny namiesto hodvábu, trocha ľanu namiesto zamatu. To všetko ju ťažilo, akoby bola minulosť paláca fyzicky prítomná.

Zatvorila oči a ďalej si pokyvkávala hlavou do rytmu hudby – a vtedy si uvedomila, že hudba stíchla. Obrátila sa a zistila, že dvere sú otvorené, komorník stojí v nich a pozoruje ju.

Prestala kývať hlavou.

„*Principessa* vás teraz prijme.“

... *principessa*?

Odstúpil nabok, čo bol jasný signál, aby vošla, a po chvíli ju nohy poslúchli. Vnútri znova zastala. V protiklade k takmer nevkusnej kriklavosti ostatných priestorov bola táto miestnosť – tri metre vysoká a s rozmermi aspoň desať krát desať metrov – šokujúca svojou jednoduchosťou. Bola takmer brutálne minimalistická: uprostred stáli dve biele ľanové pohovky, na dlážke ležal chlpatý berberský slonovinovo-biely koberec z ovčej kožušiny s vysokým vlasom a na stenách viseli tri obrovské plátna s modernými abstraktnými výjavmi s množstvom čiernej farby. Všetko bolo nadrozmerné: nielen pohovky, na ktoré by sa určite zmestilo po osem ľudí, ale aj mramorový kozub vysoký dva metre so zložito vyrezávanými stĺpmi siahajúcimi až po strop. Nechýbala ani ohromujúca zbierka obrovských bielych tvrdých koralov – niektoré boli zakrútené a vyzerali ako kornúťovky, iné boli ploché ako vejáre. Stáli na drevených stojanoch a výstavných stoloch, vyzerali ako jemná čipka na krosnách a príjemne dopĺňali okná siahajúce od podlahy po strop na oboch stranách miestnosti.

Cesca si uvedomovala, že má otvorené ústa, ale ešte sa nedokázala spamätať natoľko, aby ich zatvorila. Vstúpiť sem po opojnej honosnosti zvyšku paláca bolo, ako ponoriť sa do studeného mora po horúcom kúpeli.

„Cítim sa presne tak isto, moja drahá.“ Hlas s americkým prízvukom, jemný ako púder, ju prinútil obrátiť sa. Žena, ktorá predtým zrejme stála pri vzdialenom okne, teraz kráčala k nej. „Keď chcem prejsť zlatou galériou, musím si nasadiť slnečné okuliare, aby som sa z toho nevysypala, však, Alberto?“

Komorník prikývol, ale Cesca si ho nevšímala: nedokázala odtrhnúť zrak od ženy, ktorá sa k nej blížila. Na sebe mala slonovinovo-biele hodvábne pyžamo a olivovozelené japonské kimono